

A feladat megoldásához legtöbben olyan rendszert szerkesztettek, amellyel egyszerre lehetett mérni a belapulást és a nyomóerőt. Az ábrán *Steiber János* II. o. t. (Kazincbarcika, Ságvári E. Gimn.) mérési elrendezését láthatjuk. A tojásra ható nyomóerőt súlyok felrakásával lehetett változtatni, míg a pontos rugós mikrométer – amelyet sokan használtak – a tojás összelapulását mérte. Fontos volt, hogy a tojás a mérés során hossz tengelyével függőlegesen álljon, ezt pl. az ábrán látható drótkerettel lehetett megoldani.

1985-12-479-1.eps

A mérési eredmények erősen függtek attól, hogy a tojás hogyan, mekkora felületen érintkezett az öt nyomó felülettel. A többség az ábrán is látható egyszerű megoldást választotta. *Bozsér Pál* 8. o. t. (Bp., VI. Bajza utcai Ált. Isk.) a tojás két végét gipszbe öntötte és ezen a pontos illeszkedésen keresztül gyakorolt nyomást a tojásra. Nem meglepő, hogy az ő elrendezésében nagyságrenddel nagyobb nyomóerő kellett a tojás eltöréséhez, mint a többiek megoldásában.

A megoldók azt tapasztalták, hogy a kapott adatok mindkét mért mennyiségre erősen szórnak, hiszen a tojások nagyon különbözők lehetnek. A többség 0,1 – 1 mm körüli összenyomódást és 20 – 50 N körüli összeroppantó erőt tapasztalt. Általános észrevétel volt, hogy a hosszabb, ill. kisebb tojások ellenállóbbak.